

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Jolanta Malik**

Protokolant: **Mirosław Jabłoński**

po rozpoznaniu w dniu 15.03.2013 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Wyższej Szkoły (...) we W.**

przeciwko **A. T.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **A. T.** na rzecz strony powodowej (...) **Wyższej Szkoły (...) we W.** kwotę **2140 zł** (dwa tysiące sto czterdzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7.08.2012 do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala.

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 444 zł tytułem kosztów postępowania

Sygn. akt IX Cupr 86 / 13

UZASADNIENIE

Strona powodowa Wyższa Szkoła (...) we W. wniosła o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. T. 3 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 7.08.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Podaje, że zawarła z pozwanym umowę nr (...), poprzedzoną umową przedwstępną z dnia 31.01.2008 r. nr (...), określającą zasady ponoszenia opłat za studia, zgodnie z art. 160 ust. 3 prawa o szkolnictwie wyższym. W dniu 8.03.2008 r. została wydana decyzja o wpisaniu pozwanego na listę studentów na kierunku filologia. Pozwany w dniu 3.09.2008 r. złożył wniosek o powtarzanie semestru I w roku akademickim 2008/2009. Decyzją z 21.05.2009 r. pozwany został skreślony z listy studentów.

Pozwany zgodnie z umową zobowiązany był do uiszczania opłaty 2 520 zł za każdy semestr akademicki, w 6 ratach miesięcznych po 420 zł. Za powtarzany semestr student ma możliwość uiszczać 50 % czesnego (pod warunkiem uregulowania zobowiązań za poprzednie semestry). Pismem z dnia 3.09.2008 r. pozwany zwrócił się do strony powodowej o umożliwienie mu skorzystania z tej możliwości i zadeklarował spłatę zaległych 4 rat, co strona powodowa określił jako uznanie długu.

Pomimo ciążącego na nim obowiązku pozwany nie uiścił łącznej kwoty 3.400 zł z tytułu czesnego. Żądaniem pozwu objęta jest wierzytelność z tytułu: raty z tytułu czesnego w kwocie 420 zł za okres od maja do czerwca 2008 r., niedopłata za lipiec 2008 r. – 40 zł (w sierpniu nadpłata w wysokości 380 zł zaksięgowana błędnie we wrześniu, co pokryło częściowo należność za lipiec 2008 r.), 6 rat w kwocie 210 zł za okres od września do maja 2009 r. (semestr powtórkowy) oraz 3 raty w kwocie 420 zł za okres od marca do maja 2009 r.

Wezwania pozwanego do zapłaty pozostały bezskuteczne.

(k. 2-5)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 27.08.2012 r., IX Nc 1305/12 tut. Sąd nakazał zapłacić pozwanemu na rzecz strony powodowej kwotę 3.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

(k. 22)

Od tego nakazu pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia.

Podniósł, że w roku akademickim 2008/2009 nie uczęszczał na żadne zajęcia na uczelni, a nadto, iż wobec podpisania umowy 31.01.2008 r. upłynął 3-letni okres przedawnienia. Wskazał też, że uznanie długu nie miało miejsca.

(k. 29-30).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

W dniu 31.01.2008 r. strona powodowa (...) Wyższa Szkoła (...) we W. zawarła z pozwanym A. T. umowę przedwstępną nr (...) o studia na kierunku filologia angielska. Następnie strony zawarły umowę nr (...), której przedmiotem było określenia odpłatności za studia oraz innych zobowiązań stron z tytułu uczestnictwa kandydata na studia (studenta) w studiach prowadzonych przez powoda na kierunku filologia angielska - § 1.

Oплата za naukę – czesne za semestr – wynosiła 2 520 zł i miała być uiszczana jednorazowo za semestr z góry; na wniosek studenta mogła zostać rozłożona na 6 miesięcznych rat po 420 zł; rozłożenie na raty nie zwalniało z obowiązku zapłaty całej należności za semestr - § 3 ust. 3.

Czesne płatne było od września do lutego za semestr zimowy oraz od marca do sierpnia za semestr letni, do 10 dnia każdego miesiąca - § 3 ust. 4.

Studenci, którzy powtarzali semestr studiów uiszczali 50 % kwoty czesnego za dany semestr, pod warunkiem uregulowania zobowiązań za poprzednie semestry – § 3 ust. 12.

Student był skreślany z listy studentów w przypadku zalegania z w/w opłatami.

W przypadku rezygnacji ze studiów student powinien złożyć pisemne wyjaśnienie na temat przyczyn rezygnacji - § 5 ust. 3.

Dowód :

- **umowa z dnia 31.01.2008 r. nr (...), k. 14;**
- **umowa nr (...), k. 12-13.**

Decyzją z dnia 8.03.2008 r. pozwany został przyjęty na prowadzone przez powoda studia na kierunku filologia w roku akademickim 2007/2008.

Dowód :

- **decyzja z dnia 8.03.2008 r. nr (...), k. 15.**

Pismem z dnia 3.09.2008 r. (data roczna błędnie określona, jako 1998 r.) pozwany zwrócił się do strony powodowej z prośbą o możliwość skorzystania z upustów wysokości czesnego za semestr powtórkowy. Wskazał, że zalega z płatnością 4 rat i zobowiązał się spłacić w/w zaległość do 15.09.2008 r., a dwie raty z początkiem października.

Na powyższe strona powodowa wyraziła zgodę, w tym, by III i IV rata spłacona została do dnia 10.10.2008 r.

Dowód :

- ***pismo pozwanego z dnia 3.09.2008 r. wraz z odręczną adnotacją v-ce kanclerza (...), k. 21.***

Decyzją Dziekana Wydziału Informatyki z dnia 21.05.2009 r. pozwany został skreślony z listy studentów z powodu nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w wymaganym terminie na podstawie § 23 ust. 2 pkt 1 regulaminu studiów.

Dowód :

- ***decyzja, k. 18-19.***

Regulamin studiów prowadzonych przez Wyższą Szkołę (...) we W.-ławiu przewiduje, że:

- Dziekan skreśla z studentów - § 23 ust. 1 – w przypadku:

1. niepodjęcia studiów,
2. rezygnacji ze studiów,
3. niezłożenia w terminie pracy dyplomowej lub egzaminu dyplomowego,
4. ukarania karą dyscyplinarną wydalenia z uczelni,

- Dziekan może skreślić z listy studentów - § 23 ust. 2 – w przypadku:

1. nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w wymaganym terminie,
2. niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów,
3. stwierdzenia braku postępów w nauce,

- oświadczenie studenta o rezygnacji ze studiów winno zostać złożone w Dziekanacie w formie pisemnej - § 23 ust. 5.

Dowód :

- ***wyciąg z regulaminu, k. 10.***

W roku akademickim 2008/2009 nie uczęszczał na żadne zajęcia na uczelni. Nie zaliczył zatem semestru zimowego.

(bezsporne)

Pozwany uiścił na rzecz strony powodowej łącznie 1.857 zł.

Pozwany nie uiścił następujących obciążających go opłat z tytułu czesnego:

- za maj 2008 r. – w kwocie 420 zł

- za czerwiec 2008 r. – w kwocie 420 zł

- za lipiec 2008 r. – niedopłatę w kwocie 40 zł (po wyrównaniu przez stronę powodową nadpłaty 380 zł z sierpnia 2008 r.)

- za semestr zimowy 2008/2009 – raty od września 2008 do lutego 2009 – 6 rat w wysokości 50 % czesnego – 6 x 210 zł = 1.260 zł.

Nadto uczelnia obciążyła go ratami za semestr letni 2008/2009 za okres od marca do maja po 420 zł miesięcznie.

Dowód :

- ***zestawienie obrotów i sald, k. 16.***

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Strona powodowa dochodzi od pozwanego należności z tytułu opłaty za prowadzone przez nią studia filologiczne, na które pozwany został przyjęty w marcu 2009 r.

Studia te miały charakter odpłatny i strony zawarły umowę określającą zasady odpłatności, wysokość i terminy płatności czesnego. Pozwany zgodnie z tą umową był zobowiązany do uiszczenia opłaty za pierwszy semestr w kwocie 2 520 zł.

Opłata została rozłożona na 6 miesięcznych rat po 420 zł. Następnie pozwany poprosił stronę powodowa o możliwość powtarzanie semestru oraz skorzystania z upustu w zapłacie czesnego w wysokości 50 % , na co strona powodowa wyraziła zgodę i naliczała mu raty czesnego po 210 zł miesięcznie (zamiast po 420 miesięcznie) za semestr zimowy roku akademickiego 2008/2009

Powód podniósł, że pozwany nie uiszczył raty za okres od maja do czerwca 2008 r., części raty za lipiec 2008 r. w wysokości 40 zł, 6 rat w kwocie 210 zł za okres od września do maja 2009 r. (semestr powtórkowy) oraz 3 raty w kwocie 420 zł za okres od marca do maja 2009 r., a nadto, iż uznał dług.

Pozwany nie kwestionował zawarcia z powodem umowy w przedmiocie odpłatności za studia, jej postanowień oraz wysokości czesnego. Zarzucił jednakże, że w roku akademickim 2008/2009 nie uczęszczał na żadne zajęcia na uczelni, a nadto podniósł zarzut przedawnienia.

Na wstępie należało odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Roszczenie powoda nie jest ani roszczeniem okresowym ani roszczeniem związanym z działalnością gospodarczą. Powód jest uczelnią niepubliczną w rozumieniu ustawy z dnia 27.07.2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym. Zgodnie zaś z art. 106 tej ustawy prowadzenie przez uczelnię m.in. działalności dydaktycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Uczelnia wprawdzie może prowadzić działalność gospodarczą w zakresie i formach określonych w statucie, jednak działalność ta powinna być wyodrębniona organizacyjnie i finansowo od działalności, o której mowa w art. 13 i 14 ustawy, a zatem od działalności dydaktycznej. Z powołanej ustawy wynika, iż kształcenie czy też świadczenie usług edukacyjnych nie stanowi działalności gospodarczej. Nie można zatem uznać, że roszczenie powoda podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia wskazanemu w art. 118 in fine k.c.

Wypada rozważyć, czy do umowy zawartej między stronami stosować należy odpowiednio na mocy art. 750 k.c. przepisy o umowie zlecenia, a zatem także przepis art. 751 k.c., który stanowi, że roszczenie zleceniobiorcy stale lub w zakresie przedsiębiorstwa trudniącego się czynnościami danego rodzaju o zapłatę wynagrodzenia podlega dwuletniemu przedawnieniu. Przepis ten dotyczy jednakże prowadzenia działalności gospodarczej, której powód – ze wskazanych wyżej względów – nie prowadzi. Ponadto odpowiednie zastosowanie przepisów o zleceniu odnosi się do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Zatem art. 751 k.c. nie dotyczy umowy łączącej strony, albowiem nie należy ona do umów objętych przepisem art. 750 k.c. Umowa stron należy bowiem do umów przewidzianych w art. 160 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym. Przepis ten w brzmieniu obowiązującym w

dniu zawarcia umowy stanowi, że warunki odpłatności za studia określa umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. Umowa ta miała dotyczyć jedynie zasad odpłatności za studia, przy czym zasady pobierania i wysokość opłat w uczelni niepublicznej określa organ wskazany w statucie (art. 99 ust. 4 psw). Wykluczone jest zastosowanie przepisów o umowie zlecenia na skutek odesłania z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, gdy są one uregulowane odrębnymi przepisami, innymi słowy, gdy elementy istotne tych umów zostały wystarczająco uregulowane przez inne przepisy, co dotyczy także przedmiotowej umowy (por. uchwałę SN z dnia 7.05.2009 r., III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12, oraz wyrok SN z dnia 12.01.2007r, IV CSK 267/06).

Należy nadto rozważyć, czy chesne nie ma charakteru świadczenia okresowego podlegającego również trzyletniemu przedawnieniu. Świadczenie okresowe polega na stałym przekazywaniu przez czas trwania stosunku prawnego pewnej ilości pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych w określonych, regularnych odstępach czasu, jednakże nie składających się na z góry określoną całość. Istotną cechą świadczenia okresowego jest także samoistny charakter poszczególnych świadczeń jednostkowych. Świadczenia te nie tworzą całości o znanym od początku rozmiarze. Przewidziana w umowie stron możliwość zapłaty chesnego w miesięcznych ratach nie nadaje mu charakteru świadczenia okresowego. Chesne było ustalane z góry za dany semestr i wyrażone kwotą 2 520 zł. Pozwany mógł je zapłacić w ratach miesięcznych, ale mógł też uiścić chesne za dany semestr lub za dwa semestry. Poszczególne raty składały się przy tym na z góry określoną całość obejmującą jeden semestr. To, że chesne jest opłatą za dany semestr czy dany rok studiów nie czyni go świadczeniem okresowym. Student po upływie semestru lub roku akademickiego może bowiem nie uzyskać promocji na kolejny semestr lub rok. Doświadczenie życiowe wskazuje, że jest to zdarzenie przyszłe i niepewne, zwłaszcza na początku studiów. Obowiązek zapłaty chesnego za kolejny semestr czy rok powstaje bowiem z chwilą uzyskania zaliczenia poprzedniego okresu, promocji na kolejny okres i kontynuowania studiów na danym kierunku.

Należy zatem dojść do wniosku, że roszczenie powoda o zapłatę chesnego podlega ogólnemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia przewidzianego w art. 118 in principio k.c., a zatem zarzut przedawnienia tegoż roszczenia podniesiony przez pozwanego uznać należy za niezasadny.

Dalej należy wskazać, że w skierowanym do strony powodowej piśmie z dnia 3.09.2008 r. (błędnie oznaczonym jako z dnia 3.09.1998 r.) pozwany stwierdził m.in., że zalega z płatnościami 4 rat i zobowiązał się do ich spłaty (k. 21).

W ocenie Sądu pozwany uznał tym samym dług w w/w zakresie i było to uznanie w rozumieniu art. 123 § 1 ust. 3 k.c., powodując dodatkowo przerwanie biegu przedawnienia. Uznanie takie występuje bowiem w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (wyrok SN z 7.03.2003 r., I CKN 11/01). Takie elementy zawiera niewątpliwie przytoczone wyżej oświadczenie pozwanego.

Pozwany uznał tytułu chesnego następujące raty, których zapłaty domaga się strona powodowa:

- za maj 2008 r. – w kwocie 420 zł
 - za czerwiec 2008 r. – w kwocie 420 zł
 - za lipiec 2008 r. – niedopłatę w kwocie 40 zł (po wyrównaniu nadpłaty 380 zł z sierpnia 2008 r.),
- łącznie 880 zł – i kwota ta podlegała zasądzeniu.

Zgodnie z umową stron studenci, którzy powtarzali semestr studiów uiszczali 50 % kwoty chesnego za dany semestr (§ 3 ust. 12). Z tej możliwości pozwany skorzystał, co wynika wyraźnie z przywołanego już pisma- jego wniosku z dnia 3.09.1998 r. Nie ma przy tym znaczenia, że pozwany nie uczęszczał na zajęcia. Pismem tym wyraził bowiem gotowość uczęszczania na te zajęcia i wolę nauki w semestrze powtórkowym (semestr zimowy roku akademickiego 2008/2009)

Pozwany nie złożył stronie powodowej pisemnej rezygnacji ze studiów (§ 5 ust. 3), umowa nie została także rozwiązana w drodze porozumienia stron. Z przedstawionych w sprawie dowodów wynika, że umowa przestała obowiązywać

dopiero z dniem 21.05.2009 r., tj. chwilą wykreślenia pozwanego z listy studentów na skutek niezaliczenia przez pozwanego semestru zimowego roku akademickiego 2008/2009)

Niezależnie od tego należy wskazać, że umowa stron nie przewidywała, aby w razie rezygnacji studenta z odbywania studiów wygasło jego zobowiązanie do zapłaty czesnego. Tym bardziej nie znajduje uzasadnienia zaprzestanie przez pozwanego opłacania czesnego w przypadku braku takiej formalnej rezygnacji. Tym samym pozwany zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda czesnego zgodnie z umową za semestr kolejny, tj. zimowy roku akademickiego 2008/2009 tj. 6 rat w wysokości 50 % czesnego, tj. $6 \times 210 \text{ zł} (420 \text{ zł} / 2) = 1.260 \text{ zł}$ (raty od września 2008 do lutego 2009)

Sąd uwzględnił zatem powództwo w w/w zakresie zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej łącznie 2.140 zł.

Odsetki od tej należności mogły być liczone od kwot odpowiednio od wysokości raty od 11 dnia każdego kolejnego miesiąca. Strona powodowa zażądała odsetek od dnia wniesienia pozwu, kiedy to pozwany pozostawał już w opóźnieniu, zatem żądanie odsetek znajduje należyłą podstawę w art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 k.c.

Za niezasadne natomiast uznał Sąd żądanie zapłaty przez pozwanego trzech rat czesnego w kwocie po 420 zł za semestr letni roku akademickiego 2008/2009 tj. rat za okres od marca do maja 2009 r.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania wynika, że pozwany nie zaliczył semestru letniego roku akademickiego 2007/2008r. i przystąpił do semestru powtórkowego na semestrze zimowym roku akademickiego 2008/2009, a następnie wobec nieuczęszczania na zajęcia, na co pozwany wskazywał, a czemu strona powodowa nie zaprzeczyła, nie zaliczył tego semestru powtórkowego. Trudno przyjąć, aby po dwóch niezaliczonych semestrach student miał możliwość kontynuowania studiów. Taka możliwość nie znajduje nadto podstawy ani w umowie stron, ani też w przedłożonym przez stronę wyciągu z regulaminu. Strona powodowa nie dowiodła także, by pozwany wnosił o ponowne powtarzanie semestru, czy powtarzanie roku akademickiego. Z żadnego przedłożonego przez stronę powodową dokumentu nie wynika, iż student, który nie zaliczył semestru, ma obowiązek płacenia za następny semestr, jeżeli nie przystąpił do nauki w tym następnym semestrze.

Dalej idące powództwo podlegało zatem oddaleniu.

Wobec częściowego uwzględnienia żądania pozwu Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z wyrażoną w art. 100 k.p.c. zasadą ich stosunkowego rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w 62 %, pozwany zaś 38 %. Koszty poniesione przez powoda to: opłata od pozwu – 100 zł, koszty zastępstwa procesowego – 617 zł, tj. łącznie 717 zł, z czego 62 % wynosi 444 zł.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.